

KRACHT VAN OMHOOG

Onafhankelijk weekblad gewijd aan de vervulling met Gods Geest en de verwachting van Christus' komst.

Hoofdredacteur: H. van den Brink,
Noordlaan 11, Bloemendaal.

Abonnementsprijs: f 4,— per jaar;
f 2,— p. halfjaar of f 1,— p. kwartaal,
Administratie: „Kracht van Omhoog”,
Grote Haarschekade 37 - Gorinchem

Girorekening No. 468562

Voor het oude jaar

Het tijdelijke en het Eeuwige

En de Geest en de bruid zeggen: „Kom!”
En wie het hoort zegge: „Kom!” En wie
dorst heeft come, en wie wil, neme het water
des levens om niet.

Het wisselen van het jaar brengt velen in een ietwat sombere, melancholische stemming. Scherper dan anders gevoelen wij, dat we als driefhout worden meegesleurd in de stroom van de tijd. Dat we onze jaren doorbrengen als een gedachte, dat het uitnemendste van ons leven moeite en verdriet is en wij voorbij vliegen.

Op deze avond worden we schier gedwongen om te zien. Namen van hen, die we liefhadden of van kennissen, die ons ontvielen, komen ons in de geest. En we vragen ons af: wat zal het komende jaar brengen? Is er niet een steeds heengaan en wegvallen, dan hier, dan daar, van hen met wie we opgroeiden, en straks van onszelf?

Er is misschien geen avond waarop we ons dieper bewust zijn van de ijdelheid van ons leven, onze woorden en plannen.

Denkt U in, dat U op deze avond opnieuw zou beluisteren de redevoeringen der volkeren, hun beraamde plannen, de woorden zou horen, die op hun vergaderingen zijn gesproken, ge zoudt met een wrange glimlach moeten erkennen, wat kwam er weinig van terecht.

Dit jaar bracht ons niet de fel begeerde rust en zekerheid onder de volkeren, geen vrede, die ook maar enigszins beantwoordt aan de woorden en vriendschapsbetuigingen die in de oorlog werden gesproken. Verdrukte minderheden, onrechtvaardige bezettingen, gewetenloze overvallen, genadeloze ontmanteling en wegvoering van het nodige, arbeidsconflicten, achterdocht tussen de volkeren, het is de sombere lijst van het gebeuren van dit jaar.

Doch daarnaast ondergaat op deze oudejaarsavond schier ieder het troosteloze gevoel, dat het tekort niet alleen in de wereld om hem, doch ook in eigen leven zo ontstellend groot is. Met hoeveel goede voornemens beziel gingen we het jaar in. Hoeveel werd ervan vervuld? Met schaamte moeten we belijden dat er zo weinig groei, zo weinig geestelijke blijdschap, zo weinig vrucht was.

Dit alles dreigt ons deze avond te brengen in een pessimistische stemming. Het is een avond waarop velen, die anders nimmer ter kerk gaan, in de samenkomst gezien worden. Ze gevoelen zich schuldig in hun dienen van God en trachten zo te demonstrenen, dat ze toch niet zonder Hem willen eindigen.

Doch hoe oppervlakkig is dit alles meestal.

Want nauwelijks heeft de klok twaalf geslagen of de stemming slaat om. Men hoopt op zegen en heil, op voorspoed, vrede, blijdschap en wenst het beste elkander toe.

Wij wensen onze lezers bij de wisseling van het jaar Gods rijke zegen toe. Moge Hij ons allen krachtig gebruiken in Zijn dienst en daartoe vervullen met Zijn Heiligen Geest.

De Heer des vredes geve ons de vrede, voortdurend, in elk opzicht. De Heer zij met ons allen.

DE REDACTIE

De hoop wint het, het leven begint opnieuw en alsof men niets geleerd heeft, leeft men verder en droomt zijn ijdele toekomstdroom.

Eens zal het toch wel beter worden!
De mens zal toch wel eens wijzer worden!
Er is toch vooruitgang!

En zo vergaan de jaren, zo vergaan de eeuwen en vergaan de geslachten en keren terug tot stof, teleurgesteld, bedrogen.

Zalig hen, die op deze avond noch door de teleurstelling over het voorbijge jaar, noch door de ijdele hoop op toekomstige verbetering zijn rust verliest, doch in innerlijke vastheid het van God slechts verwacht. Die weet, dat al dit tijdelijke voorbijgaat, ijdel is als de ijdelheid zelve, doch dat het eeuwig goddelijke dwars door al het gebeuren steeds naderbij komt.

Als de jaren voorbijgaan kan hij met een rustige glimlach vooruitzien en het zeggen:

Niet lang zal 't lijden duren,
draagt nog een tijd uw kruis,
wellicht slechts weinige uren,
dan zijn we eeuwig thuis.

Ieder jaar brengt ons dichterbij de heerlijkheid, brengt ons ook dichterbij de komst van onzen Heiland.

Want de ellende om ons laat ons niet onberoerd, het zuchten van het schepsel is ons niet onverschillig. Maar we weten dat de oplossing van de wereldnood niet ligt in plannen en besprekingen, in conferenties en culturele ontwikkeling. De oplossing van alle problemen, het einde van de ellende der volkeren komt, komt machtig en goddelijk. Komt op één dag, op de dag als de Meester tot ons terugkeert, als Christus op de wolken zal verschijnen. Doch geen dag eerder.

En daarom willen we op deze oudejaarsavond niet alleen zien op het voorbijgegane jaar, en ook niet alleen op het jaar dat straks aanbreekt, doch met blijde glimlach zien we over de ons onbekende en ongemeten toekomst naar de komst van Hem, Die ons liefheeft, naar de Koning der eeuwen, den alleen zaligen Heerser der wereld. We zeggen

het met de Geest in ons : „Kom, Here Jezus, ja kom haastig”.

Dit is onze hoop, dit is onze toekomstverwachting.

En terwijl de wereld steeds weer teleurgesteld zal worden, zullen wij niet bedrogen uitkomen, deze hoop beschaamt niet.

Want Hij die deze dingen ons heeft doen weten, Hij die ons dit uitzicht gaf, kan niet liegen.

Hij zegt : Ja, Ik kom haastiglijk.

En ons hart antwoordt : „Ja, kom, Here Jezus”.

WEDERKEREN

tot den Here

Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren, zegt de Here der heirscharen, maar gij zegt : Waarin zullen wij wederkeren.

Maleachi 3 : 7.

De HERE tot ons wedergekeerd.

Wie verstaat, wat een neerbuigende, Goddelijke liefde daarin tot ons gekomen is — de God van hemel en aarde teruggekomen tot Zijn wederspanning kroost, als tot Israël in Egypte — die vraagt niet meer als Israël in Maleachi's dagen : Maar **waarin** zullen wij tot den HERE wederkeren ? Dje zoekt in **alles** den HERE te behagen. De ijver voor Gods huis gaat hem verteren.

Dan krijgt de geldgierigheid, dat is de begerigheid naar geld, die wortelzonde, een dodelijke knauw, want dan wordt ons geld van den HERE voor Zijn dienst en wij mogen er ook wat van gebruiken tot ons levensonderhoud.

Dan krijgt de grootsheid des levens — een kenmerkende zonde van de laatste tijd, de doodsteek. En de vrouwen zeggen dan niet meer, als de vrouwen van de Joodse kerk in Amos' dagen tot hun mannen : „Brengt aan, brengt aan (verdient veel geld) opdat wij... en vul maar in : mooie kleren kunnen kopen, groots gezellige avondjes kunnen houden, „uit” kunnen gaan. Amos 4 : 1 (zie kantekening).

Dan — als wij zien en horen **door het geloof**, dat de HERE tot ons is wedergekeerd, met Zijn liefde ons zoekt te overwinnen en ook metterdaad overwint, dan verdwijnt alle wereldgelijkvormigheid d.i. alle levensinrichting naar het plan van de (o zeker!) nette, fatsoenlijke, christelijke wereld. Dan gaan wij door een godzalig leven de proeve geven, dat wij verstaan welke de goede en welbehagelijke en volmaakte wil Gods is (Rom. 12 : 2, kantt. S. V.).

Dan wordt de vraag : waar zullen wij ons kinderen laten schoolgaan benauwend, omdat we zien, dat de „onderwijs-wereld” (ook de christelijke), ondanks alle Anglo-Amerikaanse vernieuwingslust ver, zeer ver, weg is van dat voorttrekkersgeloof, dat scholen met den Bijbel bouwde.

Dan kiezen wij als ambtsdragers niet een „flinke vent”, een „nette figuur als diaken”, maar dan vragen we naar broeders „vol des geloofs en des H. Geestes”, al zijn ze ons dan niet het „sympathiekst”. Dan zoeken we als dominé niet een pittige kerel, een bekwaam spreker, maar we vragen aan den HERE een herder, die de schapen weidt in de grazige weide van Zijn Woord.

Dan gaan onze ogen open voor het ontstellend gevaar van een „christelijke” wetenschap en een „christelijk” partijleven, waarin de HERE niet is, maar waar de Wetenschap en de Persoon worden verheerlijkt.

De HERE, die wederkeert, roept ons, afkerige kinderen, tot wederkeer en belooft daarbij : Ik zal uw afkerigen genezen (Jer. 3 : 22).

Laat ons dan onze wegen onderzoeken en doorzoeken (Klaagl. 3 : 40) en het niet langer verwachten van de heuvelen en van het rumoer op de bergen (bij de Baälsfeesten) Jer. 3 : 23, van de afgoden van onze tijd, want dat is alles tevergeefs.

In den HERE onzen God is Israëls heil, ook nu.

N. J. E. BLOOT.

Voor het nieuwe jaar

De doorn in het vlees

Hij heeft tot mij gezegd : Mijn genade is u genoeg. (2 Cor. 12 : 9).

De poorten van het voorbije jaar zijn achter ons gesloten. De muren van het verleden worden steeds hoger getrokken en we voeren nog slechts de herinnering mee aan de dingen, die ons eenmaal fel schokten. Het nieuwe jaar heeft ons overvallen en trekt ons weg van het oude. We gaan met de duizenden kinderen Gods een onbekende weg op, die ons brengt op onze uiteindelijke bestemming, het Kanaän der ruste.

De dag breekt aan, die we niet kennen. Het jaar met zijn verborgen vreugden en smarten ligt voor ons. Wat zal 1947 voor ons betekenen ?

Het hart, dat den Here toebehoort, dat den Meester liefheeft, bezit een lang gekoesterd verlangen. Het hoopt dat dit nieuwe jaar de zegeningen zullen gesmaakt worden, waarnaar het heeft uitgezien en waarom het heeft gebeden.

Zullen we dit jaar bekwaam zijn voor het Koninkrijk Gods ? Zal 1947 ons de volheid schenken van den Geest van God ? Dien we nu nog slechts bij benadering kennen en waarvan zulke onbegrensde mogelijkheden vermeld worden in het eeuwig Woord van God ? Zullen we dit jaar de vreugde mogen smaken zonden te overwinnen door de machtige werking des Geestes in ons, of zal er weer iets zijn, zoals het vorige jaar, dat die doorbraak zal belemmeren ?

Mijn broeder en zuster in den Heer, 1947 kan een feestjaar voor u worden. Ge kunt dit jaar de weg der heiligmaking bewandelen en daarom blijde wezen in uw God. Hij wil grote dingen aan u doen. Hij wil u van de zonden bevrijden, ja zelfs de neiging tot een bepaalde boezemzonde van u wegnemen, zodat ge 'n overwinningleven kunt leiden. Jezus wil u de volheid van Zijn genade schenken, de kracht van Zijn Geest met Diens vruchten en gaven.

Maar onder één voorwaarde : dat gij u volkomen onderwerpt aan de leiding en de wijsheid van den Heiligen Geest. Deze stelt u dit jaar de vrouwenskwestie. Aan de wateren des heils zult ge een kuur moeten ondergaan, die ge niet, omdat het u te zwaar wordt, halverwegen kunt onderbreken. Ge zult, om alles te winnen, toe moeten laten, dat de Heilige Geest het brandijzer zet op uw zonden om ze weg te schroeien. Ge moet er rekening mee houden, dat de weg naar het lichtend Koninkrijk gaat door vele verdrukkingen naar het vlees. Er is een leven der overwinning mogelijk, er is een gaan van heiligheid tot heiligheid, een komen van het kindschap tot de volwassenheid des mens ; maar dit gaat onafscheidelijk gepaard met het besef van eigen doemwaardigheid, met de apostolische erkenning : „Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde”.

De ware geestelijke ontwikkeling bereiken wij, indien de Landman bij voortdurend de wilde loten verwijderd. Want dien de Here liefheeft, kastijdt Hij en Hij geselt een iegelijk zoon dien Hij aanneemt. Indien gij zonder kastijding zijt, (dat is dus nu en morgen en in 1947) welke allen deelachtig geworden zijn, zo zijt gij bastaarden en niet zonen. (Hebr. 12 : 8).

Paulus, de worstelaar in het strijdperk van dit leven, die naar de volmaaktheid gejaagd heeft of hij ze ook grijpen mocht, droeg gedurende een periode van meer dan veertien jaar een doorn in het vlees, opdat hij niet hoogmoedig zou worden. Ja, als wij goed lezen, heeft Paulus vanaf de dagen in Tarsen, waar hij dat wonderlijke visioen te aanschouwen kreeg, gedurende zijn ganse arbeid in het Koninkrijk Gods een vernederende kwelling ondergaan. De man, die de talen der engelen sprak, werd zijn leven lang verder gekweld door een engel van Satan, die hem met vuisten sloeg.

Het gewijde Woord, dat geïnspireerd is in al wat opgetekend is, maar ook in hetgeen weggelaten werd, heeft het niet nodig geoordeeld ons mede te delen, wat deze doorn bij den apostel geweest is. Ieder gelovige kan er nu zijn eigen beproeving en tuchtiging in leren zien.

Welk kind van God is zonder die doorn ? Zie maar niet

al te veel op de uiterlijke dingen bij uw broeder en zuster. Misschien meent ge wel, dat bij hen alles op rozen gaat, maar vergis u niet. Ook zij hebben die doorn.

Ge denkt wellicht, dat ge meer in Gods Koninkrijk zoudt verrichten als ge die doorn niet had. Juist die doorn handi-capt u bij de volle ontplooiing uwer gaven en talenten. Gij hebt een zieke vrouw, die u aan huis bindt, dat grote gezin, dat niet toelaat iets meer te doen dan het strikt noodzakelijke. Ge hebt een ongelukkig lichaam, waarmede ge tobt. Ge voelt u in uw positie niet op uw plaats en hoe gaarne zoudt ge een betrekking hebben, waar ge den Heer beter zoudt kunnen dienen. De Here treft u in uw verzucht door u een geringe plaats te geven; ge moet toezien dat anderen, met minder capaciteiten, u voorbij streven.

De scherpe doorn in het vlees; de Heer doet haar groeien. Want Hij kent ons beter dan wij onszelf kennen. Hij weet dat we door voorspoed zo gemakkelijk afwijken, dat we zo gauw tevreden zijn over onszelf. Hoe licht worden we meegesleurd door de verleidingen en genietingen van het leven. Hoe brandt onze hartstocht vaak nog fel om al de dingen, waarmede de wereldling zich verzadigt.

Maar die doorn maakt ons klein. Zij toont onze nietigheid, zij ontnemt ons onze zelfgenoegzame tevredenheid, zij maakt ons klein t.o.v. onze broeders en zusters. Die doorn maakt ons ootmoedig, klein en afhankelijk jegens onzen God. Die doorn drijft ons naar elkander toe voor gebedssamenkomsten, naar het huis Gods, waar de balsem is in Gilead. Die doorn leert ons zien dat we elkander nodig hebben en we doen als den groten apostel, we smeken om de voorbedding der heiligen. Zij leert ons inzien, dat we de schat in aarden vaten dragen en dat we de ogen elke dag moeten wenden naar den hemelsen Medicijnmeester. Want de eeuwige God werkt door het zwakke en Hij wil alle hoogmoed in ons doden. Zijt gij gewillig om die kern-zonde weg te laten nemen?

Gij komt bij den Heer met uw kwelling. Gij begrijpt de reden niet, waarom gij juist op deze wijze geslagen wordt, waarom gij nu juist die tegenslagen, dat gebrek, die moeilijkheden hebt.

Is Jezus niet de Geneesheer der zieken? Heeft Hij niet onze krankheden gedragen?

Paulus gaat ook in het gebed en hij werpt zijn smekingen tot driemaal toe neer voor den groten Medicijnmeester, voor Jezus, Die de krankheên kent en liefderijk geneest. Paulus vraagt ernstig of de Heiland die doorn van Hem wil wegnemen, of Deze verhinderen wil, dat die engel hem met vuisten zou slaan.

Luister nu voor u persoonlijk naar het Goddelijk antwoord, dat Paulus ontvangt. Het is de boodschap voor het nieuwe jaar: „Mijn broeder en zuster, Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.” Neen, het is niet om zijn zonde, dat Paulus die doorn heeft. Hij heeft deze engel van satan juist bij hem, opdat hij niet zou zondigen, opdat hij niet in de vreselijke zonde van hoogmoed zou vallen. Dit is het licht der genade, dat over deze duisternis in zijn leven valt. Tot tweemaal toe zegt de apostel het: „Opdat ik mij niet zou verheffen”.

Het hindert niet of het prestige van Paulus minder wordt. De weg der ootmoed en verslagenheid des geestes alleen leidt naar God. Door deze doorn heeft Paulus zeker zoveel wijsheid ontvangen aangaande het leven in Christus als door zijn ingang in het hemelse Paradijs.

Toen Jezus de voeten der discipelen wies, klonk het uit Zijn mond: „Wat ik doe weet gij nu niet, maar gij zult het na deze verstaan”. Paulus bereikt nu deze hoogte van kennen. Het is de dwaasheid der prediking, die niet is met schittering van woorden of wijsheid. Het is het zwakke, het nederige waarover Paulus in deze laatste drie hoofdstukken tot zesmaal toe spreekt en waarin hij wil roemen.

Wil de Here dan geen genezingen meer doen? Geloven wij dan niet meer in wonderen en tekenen? Gewis. Maar wie deze gaven des Geestes zoekt, zal in de eerste plaats moeten uitgerust zijn met de gave des onderscheids aangaande de wil des Heren. Allereerst zullen wij inzicht moeten hebben in het doel onzer tegenspoeden en kwalen. Indien het ons aan deze wijsheid ontbreekt, zullen we de normale

weg gaan bewandelen en zonder zorg onze begeerten onderbidden, smeken en dankzeggingen bekend maken bij God. (Filip. 4 : 6).

Zijn genade is genoeg. Misschien meent Paulus wel een ogenblik dat zijn kansen er slecht voor staan. Een prediker van God, die duivelen uitwerpt en kranken geneest, wordt zelf vergezeld door een engel van Satan. Zal men niet zeggen: „Medicijnmeester, genees u zelve?”

De Here antwoordt den bidder. Jezus troost, omdat Hij, naar het woord van denzelfden apostel, in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest. „Paulus, gij hebt nu driemaal gebeden, maar ik kan uw gebed niet inwilligen, maar zie eens op Mij, denk eens aan Gethsemané, waar Ik ook geworsteld heb en tot drie malen bad, of de Vader de drinkbeker van Mij wilde wegnemen.”

We horen nu den apostel juichen: „Hij heeft gezegd, Mijn genade is u genoeg.” Welk een ontzaglijke vreugde als de Heer tot Zijn kinderen spreekt. En Zijn Woord kan niet liegen. Het is het enig betrouwbare en onwankelbare op deze aarde. Het houdt stand tot in eeuwigheid!

Heerlijk, indien de Here ons een antwoord schenkt. Hij zal het doen, indien wij gewilig zijn de weg der smaadheid te bewandelen. In onze vernedering buigt Hij Zich dan tot ons en Hij doet ons drinken van de wateren der verkwikking.

Mijn genade is u genoeg. De diepe smart wordt uit de wond weggenomen. We gaan met andere maatstaven meten dan de wereld. Ja, voor de dingen, waar we ons eens over bekommerden, kunnen we nu zelfs heilig onverschillig zijn. Dan steekt de engel nog slechts, als we ons van den Meester verwijderen en weer op de dingen van de wereld zien. Maar dan brengt de veroorzaakte smart ons ook weer aan de voeten van den Meester. Deze schenkt ons dan weer die wonderlijke troost, Hij zalft ons moede hoofd, waar wij de strijd begonnen op te geven. De grote Herder der schapen verlost ons en maakt ons vrij. Prijst den Here, gij gemeente van het Nieuwe Testament. De weg der vernedering naar het vlees is de weg om een kroon te beërven. Het is de weg der overwinning. Zijn genade is ons genoeg. Zijn genade is de onuitputtelijke bron. Uit die volheid ontvangen wij genade voor genade.

Deze genade des Heren Jezus Christus zij met u in 1947 en tot in de eeuwen der eeuwen.

J. E. v. d. B.

Contact

per Brief

De heer K. te R. vraagt waarom we wel waarschuwen tegen de verslaafdheid aan het roken en niet tegen die aan koffie en thee.

Antw. Paulus zegt: alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig. Alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten knechten.

Wanneer iemand weet, dat hij aan koffie of thee of enig ander genotmiddel verslaafd dreigt te raken, dan dient hij zich ook hiervan een tijd te onthouden.

De verslaafdheid aan het roken is echter veel ingrijpender dan die aan koffie of thee. Dit blijkt wel in onze dagen. Wat doen velen niet om toch maar te kunnen roken. Veel meer dan voor de oorlog is de sigaret voor vele mannen en vrouwen een levensbehoefte geworden. Wat een deviezen moet onze regering beschikbaar stellen om aan deze steeds toenemende vraag te kunnen beantwoorden.

Hoewel wij, zoals we reeds eerder schreven, geen nieuwe wet willen opleggen aan iemand, is het toch wel goed, dat we eens wijzen op de vele nadelen aan het roken verbonden.

Naast de verslaafdheid, waartoe het o zo licht leidt, is het veelvuldig roken voor het lichaam absoluut nadelig. Hierover hebben vele doktoren hun oordeel uitgesproken. Mogen we nu voortdurend gebruik maken van iets wat ons lichaam vergiftigt?

Een ander punt is dit: waar de financiële nood van kerk

en Zending zo groot is, wordt door vele christenen een onverantwoordelijk groot bedrag per week in rook omgezet. We zullen eenmaal, als rentmeesters van het geld des Heren rekenschap afleggen van de wijze, waarop we ons geld besteedden.

Het is opmerkelijk, dat wanneer we actief bezig zijn in de redding van zondaren, we geen behoefte zullen hebben om te roken. Zij, die veel zielen voor Christus mochten winnen, zijn nimmer verslaafd geweest aan het roken of aan enig ander genot. Paulus zegt tegen de Corinthiërs: ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang om niet, na anderen geroepen te hebben, wellicht zelf niet aangenomen te worden.

Laat ook ons zulke strijders worden voor Koning Jezus!

* * *

Br. R. te H. schrijft: Het doet mij leed in Uw blad te lezen, dat God deze wereld liefheeft. Het is toch in strijd met het ganse Evangelie, dat God deze wereld nog steeds liefheeft. Als dat zo ware, dan zou Hij toch niet ons kunnen verbieden haar lief te hebben. Dan zou Jacobus niet kunnen uitspreken, dat: de zuivere en onbevleete godsdienst o.a. is, dat wij onszelven bewaren voor de besmetting der wereld. Dan zou hij niet kunnen fulmineren: overspelers en overspelsters, weet gij niet dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Dan zou Johannes niet kunnen schrijven: heb de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is. Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

Dit alles is immers in allerdiepste strijd met de mogelijkheid dat God deze wereld nog altoos zou liefhebben! Daarom zegt immers ook Johannes: alzo lief heeft God de wereld gehad — dat is voltooid verleden tijd.

Antw. Wij kunnen niet anders zien, dan dat hier een grote begripsverwarring bij onze broeder is. Immers als er staat, dat God de wereld liefhad, dan kan dat niet betekenen, dat dit thans niet meer zo is. Wanneer zou deze liefde opgehouden zijn? Was de wereld in de tijd na Christus' sterven niet even zondig als die van thans? Heeft iemand het recht om te zeggen, dat de weldaad uit de liefde Gods aan de wereld geschonken, nml. de gave van Zijn Zoon, wel voor de wereld van het Romeinse imperium, doch niet meer voor thans geldt?

Laten we niet vergeten dat als er sprake is van Gods liefde tot de wereld en tot zondaren dit woord niet in 't minst te vergelijken is met het liefhebben waar Jacobus van spreekt. God heeft de wereld lief zoals een Vader zijn in-zonde-levende dochter liefheeft en tevens haar zonde haat en veroordeelt. Onze wereldliefde is echter gelijk aan die van de minnaar, die zich overgeeft aan de onreine wellust. Gods liefde is rein en heilig, onze wereldliefde is afgodisch, trouwelooheid aan Hem, Die ons kocht. Daarom is hij, die de wereld liefheeft, een overspeler gelijk.

Van God staat geschreven, dat Hij ons liefhad toen wij nog zondaars waren. Zo heeft Hij nog steeds zondaars lief en trekt hen, met Zijn vriendelijke uitnodiging, opdat ze zich zouden bekeren. En iets van deze heilige opzoekende liefde tot de wereld, kan ook leven door den Geest in het hart van hen, die uitgaan om zondaren te redden. Br.

AAN DE ABONNÉ'S

Nu is het tijd om Uw abonnementsgeld te voldoen. U moet betalen f 2.— voor Januari tot Juli of f 4.— voor het hele jaar 1947. Bespaar ons het tijdrovende kwitantie-schrijven en innen. Bovendien moeten wij voor elke kwitantie 25 ct. inningskosten berekenen. U helpt ons door dadelijk te storten op ons gironummer en ook door Uw gaven, die wij voor de arbeid nog steeds niet kunnen missen.

Met dankbaarheid kunnen we aan onze lezers mededelen dat God de gebeden, die opgezonden zijn voor onze geliefde zuster Ekering heeft verhoord. De operatie is zeer goed geslaagd en onze zuster kan met beide ogen zien. Reeds beloofde zij ons, dat ze spoedig, indien de Here wil, haar rubriek „Van Hart tot Hart” weer hoopt te verzorgen.

BRIEVEN UIT AMERIKA

door CORRIE TEN BOOM

ZION ILLINOIS.

Het aardse Zion onderscheidt zich niet van andere Amerikaanse stadjes. Het is erg regenachtig en de wegen zijn modderig. Veertig jaar geleden kwamen hier mensen om een stad voor God te bouwen', zoals 'n Hollandse voorganger van de Chr. Catholic Church mij vertelt. De straten dragen Bijbelse namen. De Ezechielstraat en Henochlaan zag ik. Men maakte een stadswet zoals iedere oprichter van een stad in Amerika kan 'doen. Er waren vele „verboden”. In Zion mocht geen dokter en apotheek zich vestigen. Jezus is de enige heelmeeester. Geen varkensvlees, sigaretten, tabak, zelfs geen kauwgom waren gepermitteerd. 's Zondags mocht geen auto over de straat rijden. Als een huismoeder op Zondag haar luiers op de drooglijn hing in de tuin, was zij in overtreding. Een wettisch christendom werd de jeugd geleerd.

Dertig jaar ging het tamelijk goed, „maar de duivel stond op zijn achterste poten”, zoals Broeder Ballegooien mij vertelde, een rasechte Hollander, voorganger van de Chr. Cath. Church daar. Ik sprak hem na de dienst die ik in de missionchurch had geleid, een kerk, uitgaand van Moody Bible Instituut. „Ik heb nog vele ledematen in Holland”, vertelde hij. „Hoe komt het”, vroeg ik hem „dat het hier misging. Wat is volgens U de rede?”

„De mammon. Wij hadden veel land en daardoor veel geld. De bedoeling was een kolonie van vijftienduizend mensen te stichten en er kwamen slechts weinigen. De grond werd gepacht voor 1100 jaar. Wij rekenden op 100 jaar vóór Christus kwam en de 1000 jaar het vreedrijk. Het is nog wel de meest godsdienstige stad van de wereld, maar wij gaan hard achteruit. Er wonen hier dokters en je kunt mensen zelfs op straat zien roken. Van de week is de eerste bioscoop geopend. Nee, nee, Zion is niet wat we gehoopt hadden”.

Ik had graag meer gehoord, maar ik moest verder. De drie kerkdiensten vandaag waren weer vele mijlen van elkaar verwijderd.

Het volgend station was een zendingsclub van kinderen in de Memorial Baptistchurch.

Er waren kinderen bijeen van 6—12 jaar. Een volwassene speelde de piano en één leidde de dienst, maar op de achtergrond. Een jongen van 9 jaar begon met gebed, een meisje van 8 sloeg de maat bij het zingen.

Ik vertelde een half uur van Wladdie die 5 jaar was en een joods vriendje redde, van achter in het concentratiekamp, en van andere ervaringen. Ze luisterden zoals kinderen luisteren als er een verhaal verteld wordt. Na afloop kwam een kleine jongen naar voren en bad.

Ik kon mijn oren niet geloven. Af en toe moest ik hem aankijken. Was dit een volwassene of een kind? Hij dankte den Heer, dat Hij mij gespaard had in de moeilijke gevangenis en me ten zegen had doen zijn voor medegevangenen, hij vroeg een zegen voor 't werk dat er nu in Holland gedaan werd. Ja, bad dat vele kinderen in Holland gered zouden worden en hun hart aan den Heer geven. Hij ging verder en bad voor de Duitse kinderen en mensen. Er sprak uit zijn gebed een begrijpen van problemen en een geloof van het enige antwoord van alle vragen, het kruis van Jezus Christus.

Hij bad voor Oehlie en de Joodse kindertjes en toen begon de korte, algemene bidstond. De leidster zei: „Nu bidden we allen stil voor ons zelf voor de zending, zelf moeten jullie maar vragen voor welk werk je moet bidden.” 't Was doodstil, alle kleintjes zaten met gebogen hoofd. Toen bad een klein meisje: „Heer Jezus, laten we veel kinderen van de week tot U mogen brengen.” Een jongetje bad voor de zendingen, die in China werkten.

Toen na het zingen van een lied de kinderen zich om ons verdrongen om handtekeningen, was ik zo blij te zien, dat het heel gewone kinderen waren. De leidster vertelde van verleden week. Ze hadden haar een feestje aangeboden en zelf limonade en koekjes gemaakt. 't Was helemaal niet lekker geweest, maar ze hadden reuze pret gehad.